

HET WIL DER NIET IN.

Een eenvoudige naaistertje, jonge moeder, is naar het Museum van Ouders en Opvoeders geweest. Het irriteert me vaak, hoe dom men in haar kring is. Goede Hemel, wat zijn er toch nog een sufferts en botterikken! En hoe makkelijk rollen toch nog vele menschen door het leven, menschen die niets kunnen, soms zelfs nog niet lezen en schrijven — menschen, die een winkeltje doen, zonder te kunnen rekenen (letterlijk!), die een huishouden gedreven hebben zonder te kunnen naaien en koken — en die dan toch eindigen als knappe burgervrouwen, niet eens in armoel!

Dat het naaistertje naar het Museum *gaat*, op mijn dringend aanraden, verwondert me al. Maar nog meer ben ik verwonderd, als ik hoor, hoe ze terugkomt. Ze heeft wezenlijk heel goed rondgekeken, opgemerkt en onthouden. Uit de afdeling kinderkleeding vertelt ze me van het pak van donkergroen wol, dat werkelijk niets gedaan is, zoo kaal als het spoedig wordt. In de afdeling Literatuur heeft ze de brochure van Annie

Gebhard aangevraagd, die toen nog moest verschijnen. Want ze wil graag haar kind prenteboeken geven, als 't wat grooter is, en dan zou ze dolgraag zoo'n boekje hebben, waar in staat, welke prenteboeken echt goed en mooi zijn voor een kind.

Ook in de afdeling Lichamelijke Verzorging is ze geweest. Ze heeft er wel veel te lang naar de wassen modellen van ziekteverschijnselen gekeken en komt er nu „eng” van thuis. Ze heeft de zaak bepaald opgevat, zooals men dat in een gruwelkamer of in een „salon, alleen toegankelijk voor dames en heeren boven de 16 jaar” opvat.

Ze vindt zoo in 't heele Museum wel dit of dat overdreven. Maar een ding vindt haar op — ze heeft in 't Museum aanschouwelijk voorgesteld gezien, hoe onhygiënisch en vies 't is, om den paplepel van je kind eerst in je eigen mond te nemen, teneinde te voelen, of de pap niet te heet is. Ik heb haar dat reeds meermalen onder 't oog gebracht. Toen heeft haar beleefdheid een protest in woorden binnen haar lippen gehouden. Echter zag ik 't protest wel in den blik harer oogen. Tegen het Museum durft ze nu wel uitpakken. En ze pakt uit: „Kijk eens, mevrouw, 't mag nou goed bedoeld zijn, of niet, maar in alle geval: ik vin maar: een kind zijn *eigen* moeder heeft dan toch nog de *schuift* niet!”

NANNIE VAN WEHL.